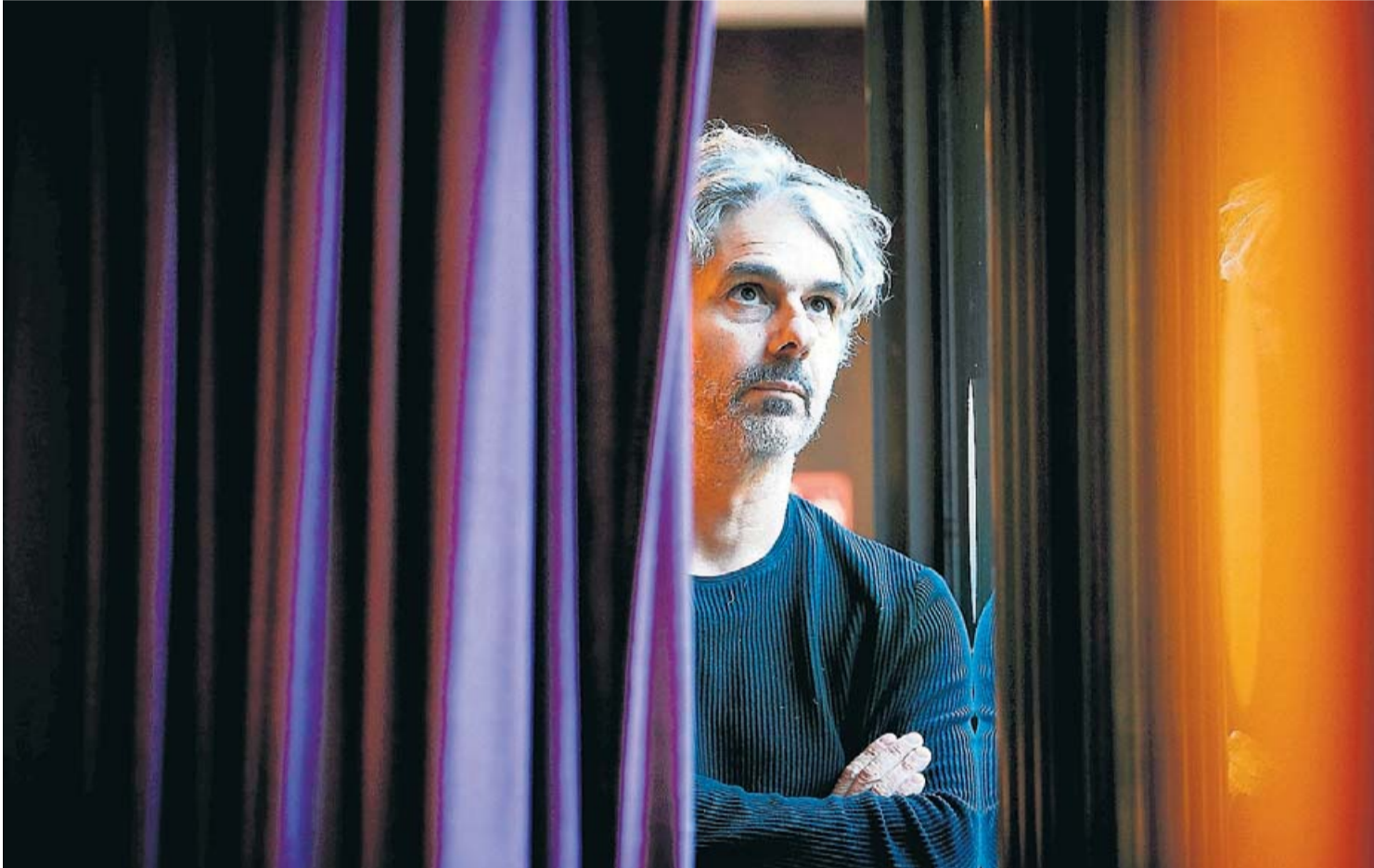

Pep Puig

Escriptor, publica 'El mar de cap per avall' (L'Altra)

El Marcel i l'Edu són dos homes enamorats de la Marie que xoquen en una Altafulla hivernal. Entre la intriga psicològica i la tragicomèdia, la nova novel·la de Pep Puig explora les esquerdes de l'enamorament i el sentiment de no pertànyer enlloc

PERE VIRGILI

“Sempre ens escrivim a nosaltres mateixos”

◆◆◆◆ Núria Juanico Llumà

Què et porta a escriure sobre un home que fuig a Altafulla?

En l'origen hi ha l'exili d'un home que s'acaba de separar, té un fill que ja s'ha fet gran, és traductor i, per tant, pot treballar des de qualsevol lloc. Necessita un refugi per fer el dol i la convalescència de la separació. Es troba amb el paisatge dels seus estius completament buit, sense els estiuejants. Hi pot dialogar des del desig d'estar sol. Al cap d'un any es creua amb l'Edu, un home que li fa l'efecte que és com ell mateix, i li venen ganes de seguir-lo per conèixer-lo. Sense aquest encreuament no hi hauria novel·la, sense l'exili tampoc.

La figura de l'estranger és recurrent als teus llibres. Per què t'interessa?

Hi ha dues maneres de ser estranger. Una és sentint-te estranger a la pròpia comunitat, l'altra és marxant. És un sentiment que tens i no saps per què. Vagis on vagis et sents de fora, t'és difícil trobar un lloc, el teu lloc és aquell que et permet

moure't. A totes les meves novel·les hi ha algú que té ganes de marxar, que no vol que el reconguin, no vol heretar un nom, allò que s'espera d'ell. És un dels grans temes de Rilke, la idea del fill pròdig, que marxa perquè no vol ser estimat. En aquesta manera d'estimar sempre hi ha el reclam d'una cosa a canvi. En tots els meus personatges sempre hi ha el pes de no estar a l'altura de l'amor.

¿L'enfrontament entre el Marcel i l'Edu prové del desig?

Tenen visions del món diferents perquè tenen històries diferents. El narrador, el Marcel, té una memòria molt concreta a la qual té ganes de ser fidel, l'altre no sabem d'on ve. Quan el Marcel es troba amb la Marie té el dilema de si viure-hi o no una història d'amor que sembla que ella li proposi. Però hi ha més d'anhel que no pas de realització. Hi ha molta sintonia, es troben, queden, es miren, estan bé junts, es coneixen, però el Marcel té la sensació

“EN TOTS ELS MEUS PERSONATGES SEMPRE HI HA EL PES DE NO ESTAR A L'ALTURA DE L'AMOR”

que no ha d'anar a més, no tant per un tema moral com perquè creu que hi ha un risc de fer-se mal de veritat. Quan arriba l'Edu no té aquestes precaucions. La Marie té ganes de viure una aventura de veritat i troba en l'Edu l'oportunitat. És el duel entre dues maneres d'entendre el món que poden pertànyer a un mateix personatge.

¿El que tenen el Marcel i la Marie és una història d'amor, encara que no hi hagi sexe?

El Marcel és molt conscient del que té amb la Marie, i també és molt conscient que si va més enllà pot cometre una gran imprudència i pot fer molt de mal. Allò ja li està bé, una mica a contracor. Té l'amistat del marit, l'amor dels fills de l'altre. Ha recuperat aquesta família que havia perdut i troba que és important mantenir aquest equilibri, fins que arriba l'Edu i li va usurpant tots els espais físics que tenia. Sense els condicionants, el Marcel i la Marie

s'haurien acostat sense cap trauma. Però en tota història d'amor sempre hi ha alguna cosa que fa nosa.

¿El Marcel és un covard perquè no s'atreveix a fer el pas?

No hi ha principis sagrats, aquí. ¿Et pots embolicar amb la dona d'un amic teu que a més té uns fills que t'estimes? ¿Hi ha algun límit davant una història d'amor que pot ser de veritat? ¿Val la pena tirar milles encara que puguis fer mal? No crec que sigui covardia, més aviat és prudència.

L'enamorament apareix sovint als teus llibres, ja sigui a l'adolescència o a la maduresa. Canvia amb l'edat?

En aquest cas al narrador li interessa mantenir-lo com un enamorament adolescent en què no tens les eines per anar més enllà. Ell té les eines, però li sembla bonic tenir una història d'amor feta de complicitats invisibles. La naturalesa de l'enamorament ha de ser sempre la mateixa. Una altra cosa és que siguis tan imprudent d'anar-los repetint quan saps el pa que s'hi dona. Per alguna cosa ha de servir fer-nos grans.

Quin paper juga la Marie?

Té un cor com el tenen ells dos, és tan responsable de la direcció que pren la seva vida com els altres. No són dos mascles que volen seduir una dona. És una dona que té ganes d'acostar-se primer al Marcel i després a l'Edu. Hi ha una reciprocitat molt clara. Des del principi no és gens innocent. Es mostra càlida, simpàtica, tavanera, té ganes de conèixer l'altre tant com ells tenen ganes de conèixer-la. La Marie és una mica Anna Karénina.

El Marcel està immers en la traducció de *L'estranger* de Camus. Per què li dones aquesta feina?

L'estranger és important. A mesura que avança l'acció de la novel·la també avança la traducció. Hi ha paral·lelismes bastant evidents entre el Meursault de Camus, el Marcel i l'Edu, sobretot pel que fa al mar, la infància, la incapacitat de viure la vida plenament. El Marcel i l'Edu són dos artistes acomplexats perquè no són qui els agradaria ser.

Sovint els teus llibres tenen vincles amb llocs on has viscut, com Terrassa o ara Altafulla. ¿Aquesta relació entre la vida i la ficció genera dependència?

Sempre ens escrivim a nosaltres mateixos. En tots els meus llibres hi ha un fonament autobiogràfic, però la trama no té res a veure amb la meua vida. El principi de la novel·la té a veure amb mi, em vaig exiliar a Altafulla. Però tot el que passa després és inventat. Jugo amb la ficció i la no-ficció, i tinc la sensació que ho hauré de seguir fent però des d'un altre punt de vista. Pot ser que aquest llibre culmini una etapa de la meua literatura. No hauré de seguir vivint per escriure, sinó que puc escriure altres històries que a primer cop d'ull ja veus que no tenen res a veure amb mi. ◆